

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2. I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 152.

V Ljubljani, v četrtek 7. julija 1892.

Letnik XX.

V Ljubljani, dne 6. julija.

Letos se bodeta vršila v Avstrija dva katoliška shoda: jeden v Lincu in drugi v beli Ljubljani — piše brnski „Hlas“. Pri tej priliki hočemo oba katoliška shoda, te pomenljivi izjavi katoliškega življenja, opaziti z občega stališča, da se v tem oziru česa naučimo. Katoliški shodi so v nekaki zvezi s francosko revolucijo, francoska revolucija je nekako provzročila novo dobo, in kar se vedno ponavlja v zgodovini ljudstva, isto se je dogodilo tudi pri francoski revoluciji.

Iz zla, iz velicega zla vzraslo je mnogo dobrega. Katoliški shodi so bili pred sto leti stvar nemogućnosti, danes so isti potreba. Možni so postali vsled popolnem premenjenih starih odnošajev pred sto leti — potrebni so pa postali vsled revolucije.

Ustava katoliške cerkve je nepremeljiva, sveta cerkev ima doslej tako monarhiško vredbo, kakeršno je imela za časa apostolov, še danes je osnovana na absolutni podrejenosti poslušne cerkve živemu učiteljskemu oblastvu, kakor je to bilo v tedanjih dobah.

Sama za-se bi cerkev danes ne trebala katoliških shodov, kakor jih ni potrebovala v prejšnjih stoletjih. Toda ljudje so se predruščili, in premenilo se je tudi stališče cerkve do države. Ljudi več ali manj ovladujejo ideje, katere se v državnih ustavah bodisi več ali manj srečno izražene.

Teh idej seveda cerkev ne more aplikovati na svojo lastno ustavo, a vendar se more nekak republikanski duh — da se tako izrazimo — kateri ovladuje vso Evropo, vzdržati v pravih mejah, in sicer z vseobčnimi katoliškimi shodi. Marsikateri katoličan pa spolnjuje z večjo radostjo in večjo nautušenostjo svoje verske dolžnosti, če je to, kar je cerkveno načelo in nauk, tudi jasno izrazil kot svoje lastno mnenje.

Iz tega je n. pr. razvidno, zakaj imajo tako velik vpliv katoliška društva, v katerih često to v malem vidimo potrjeno, kar smo baš trdili o katoliških shodih.

A ne samo zaradi tega so postali shodi katolikov potrebni, ker so se ljudje predruščili in se je predruščilo stališče cerkve do države, temveč še iz drugega vzroka. Revolucija namreč je vzela cerkvi mnogo pravic, nasprotno je pa posamičnikom z atomizovanjem družbe neke pravice prisodila, in tako boče le tedaj možno, da boče cerkev dobila svoje pravice, ako se bodo za nje odločno potezali njeni posamični člani. In skušnija uči, da je to mogoče doseči, in sicer ne brez uspeha, s katol. shodi.

Katoliška cerkev, katera je po jedni strani konservativna, po drugi strani pa pravo svobodo in enakopravnost posamičnikov že davno pred izumitvijo takozvanih „ljudskih pravic“ zagovarja in brani z vso gorečnostjo, ne more bolje proslavljati spomina „velike“ revolucije, nego da izkorišča vse to, kar ji nudijo ugodnejši odnošaji sedanje dobe, da popravi škodo, katere ji je prizadela in provzročila velika revolucija.

Če omenjamo te posamične škode, katere je provzročila revolucija katoliški cerkvi, je po našem mnenju največja škoda: oropanje papežev stolice svetskega gospodstva. Mnogi katoliški shodi so se v temu oziru jako razločno in jasno izjavili. Ko bi vse vlade to vprašanje imele že rešeno, bi narodi govorili, in ti imajo pravico, da se poslušajo njih glas!

Veselo složnost pokazali so katoliški shodi tudi v naporih po zboljšanju socijalnih odnošajev. Da je v socijalnih odnošajih postalo mogoče tako nevarno stanje, je tudi deloma posledica francoske revolucije. Kakor stvari zdaj stojé, mogoče je dosti storiti. Začetek zboljšanja teh odnošajev ni na stališču novodobnih institucij ali naredb, in umeva se samo po sebi, da

baš od shodov in katoliških društev moremo pričakovati v tem oziru vspehov.

Raznotere resolucije posameznih katoliških shodov o šolstvu, o vzgoji, vednostnih terjatvah, tisku itd. dokazujejo, da katoliki umevajo svojo dobo in nje potrebe, da se ne umikajo pridobitvam 19. stoletja, in da hoté te pridobitve izkoriščati, nasprotno se pa upirajo nekrščanskemu izkoriščanju takozvanega napredka 19. stoletja z vso odločnostjo.

Liberalci in nemški nacionalci.

Žalostna osoda Staročehov je dovolj znana. Vestno so podpirali grofa Tasseja, ali naposled vlada ni toliko storila za-nje, da bi jih ohranila. Izpodrinili so jih Mladočehi, kateri so obljubili volilcem, da bodo odločneje zastopali njih težnje.

Znano je še, kako so Mladočehi agitovali proti Staročehom. Najprej so se polastili staročeskega programa, potem so pa povsod kričali, da Staročehi le podpirajo vlado in ničesa ne storé za narod.

V jednako težavnih razmerah, kakor so bili Staročehi, so pa sedaj nemški liberalci. Po njih listih se kaže bojazen, da se bodo obrabili, če bodo podpirali vlado, kakor so se obrabili Staročehi. Posebno je njih položaj v nevarnosti, odkar se je razbila češkonemška sprava. Porodila se je njim za hrbtom stranka, ki ravno tako deluje proti njim, kakor so Mladočehi proti Staročehom. Ta nova, nemško-narodna stranka se po svojem programu dosti ne loči od liberalne, samo da odločneje naglašá nemško-narodno stališče in malo manj podpira manštersko gospodarsko politiko.

Veliko ljudij je, da rajši podpirajo vsako opozicijsko, nego pa vladno stranko, in že zaradi tega mnogi gojé večje simpatije do nemških nacionalcev, nego do liberalcev. Poslednji pri prebivalstvu tudi zaradi tega neso posebno priljubljeni, ker imajo zveze z židovstvom. V tem oziru ima nemško-na-

LISTEK

Izvestje muzejskega društva.

Pred nekaterimi tedni je izdalo kranjsko muzejsko društvo svoja letošnja izvestja. Z veseljem mora vsakdo pozdravljati izdaten napredek tega društva. Prvi letnik je izdalo društvo že l. 1866, drugi letnik je sledil še-le 1889, ko je društvo iznova oživelo. Poslej izdaja redno svoja izvestja vsako leto in od preteklega leta dalje en zvezek tudi v slovenščini. Lani je priobčil g. A. Koblar sam v slovenskem delu tri velezanimive spise, letos pa so prispeli že tudi nekateri drugi naši zgodovinarji s svojimi proizvodi. Prof. Fr. Kos je priobčil „Zgodovinske pobirke iz loškega okraja“, v katerih navaja po starih aktih imena znamenitih oseb iz te okolice: uradnike, meščane, duhovnike, župane, logarje, lovske mojstre in selske sodnike.

Gosp. A. Koblar nadaljuje „Drobtinice iz furlanskih arhivov“, velezanimive za posamezne kranjske fare in tudi za splošno zgodovino kranjske dežele. S temi prispevki, katere bo v prihodnjem letniku nadaljeval, pojasnil in pomnožil bo gosp. arhivar izdatno našo zgodovino, zlasti 15. in 16. vek.

Prof. J. Apih priobčuje kot dopolnilo k Vrhovčevi knjigi „Zgodovina Novega Mesta“ spis

„K zgodovini novomeški v 18. veku“ o tamošnji gimnaziji.

Prezanimiv je A. Kaspretov spis „Kopitar in Ranke“, s katerim gosp. pisatelj nekoliko teman značaj slavnega rojaka pojasni in opraviči.

Še večjega pomena pa je za slovensko slovstvo spis „Pasijonske igre na Kranjskem“, katerega je posnel g. Koblar po starem rokopisu iz loškega kapucinskega arhiva. Te igre so bile nekak začetek slovenske dramatike.

„Sv. Križ vipavski“ in njega najbližjo okolico opisuje v zgodovinskem pogledu profesor S. Rutar.

Dalje razlaga g. Koblar „Odkod pride (!) ime Voklo?“ (Voklo = Lokev), piše „O zidanju cerngróbske cerkve“, katero je sezidal v l. 1521—1524 Ločan Jurko v gotskem slogu.

Zupnik M. Sila našteva ob kratkem „Kraške podložnike rožaškega samostana l. 1060“, ki je stal v Furlaniji; konečno priobčuje J. V. „Donesek slovenski slovstveni zgodovini 18. veka“.

V nemškem jeziku je izdalo društvo dve knjigi: zgodovinski in naravoslovni del. Prof. J. Wallner opisuje obširno, v koliko je vplivala vojska za avstrijsko nasledstvo na kranjsko deželo. Učitelj K.

Črnologar tolmači neki zatiški nagrobni spomenik vojvodinje Viride. S. Rutar poroča o nekdanji vožnji po Ljubljani, dalje priobčuje prof. J. Wallner star urbar bistrske kartuzije, živ svedok o modrem in poštenem gospodarstvu nekdanjih menihov. Kot dodatek knjigi tolmači prof. J. Šoru nekatera imena zapisana na platnicah raznih zapisnikov ljubljanskega magistrata.

V naravoslovnem delu nadaljuje prof. V. Vos „Mycologia Carniolica“ in prof. F. Seidl jako temeljit spis o kranjskem podnebnju.

Muzejsko društvo je imelo za časa, ko se je knjiga tiskala 194 pravnih udov, 4 častne in 3 dopisujoče. Na novo jih je pristopilo v preteklem letu 49. Z 202 društvi zamenjuje muzejsko društvo svoje knjige. Med Slovenci tako strogo znanstvena društva, kakor je muzejsko društvo, doslej niso imela sreče — gotovo slabo znamenje za našo inteligencijo. Tudi to društvo trpi radi nebržičnosti slovenskih domoljubov, ker pičlo število udov priča, da zanimanje za društvo nikakor ni toliko, kakoršno bi vsekako moralo biti.

Doslej so le izdatni darovi kranjskega deželnega zbora, naučnega ministerstva in kranjske hranilnice omogočili napredek društva. Društvo je v jako zanesljivih rokah, v boljših ne bi moglo biti, a odbor sam ne more delovati, ako ga rodoljubi ne podpirajo bodisi duševno, bodisi gmotno. Na nekaj

rodna stranka nekoliko čistejše roke. Mej nemškim prebivalstvom je pa protisemitizem že precej razširjen.

V svojem boju za obstanek liberalna stranka v sredstvih tudi ni izbirčna. Da bi pokazala svojo odločnost, zagnala je po svojih glasilih strašen krik, ko je bil jeden Slovenec poklican v pravosodno ministerstvo in se je nekaterim uradom na Koroškem in Štajerskem zaukazalo, da morajo vsprejemati in slovenski reševati slovenske vloge. Takoj se je raznesla govorica, da hoče Plener iti k Taaffeju in od njega zahtevati, da Nemcem dá kake koncesije in zagotovila, da se nemštvu ne boče kratila sedanja posest.

S tem Nemci neso tega razumevali, da se ohrani povsod nemška narodnost, kjer je sedaj, temveč da se ohrani nemško uradovanje in nemške šole mej Slovenci na Koroškem in Štajerskem ter mej Čehi na Moravskem in v Šleziji.

S prva neso morda resno mislili na to, da stopijo s takimi zahtevami pred ministerskega predsednika. Ali nemško-narodna stranka jih je prijala za besedo. Po svojih glasilih je jela zahtevati, da Nemci glasujejo proti valuti in grof Kuenburg izstopi iz ministerstva, ako Taaffe ne potolaži vznemirjenega nemštva. Jedno kakor drugo je ravno tako nepovoljno zjedinjeli levici. Ko so se še štajerski nemški zaupniki in mnoge nemške občine izrekle v smislu nemško-narodne stranke, bili so nemški levičarji prisiljeni kaj storiti.

Plener je poiskal ministerskega predsednika, ki se je bil z Oggerskega povrnil na Dunaj, ali zvedel je, da je bolan. Taaffe se je potem odpeljal na svoje posestvo v Nalžov. Levičarji so pa morali mirno počakati, da se povrne. Ko je te dni grof Taaffe prišel na Dunaj, začela so se pogajanja. Kaj so levičarji vse od Taaffeja zahtevali, to je že znano našim čitateljem. Kako jim je Taaffe odgovarjal, tega ne vemo. Le toliko moremo sklepati, da jih je spominjal na njih besede, da hočejo gospodarska vprašanja stvarno pretresavati in jim dajati prednost pred političnimi vprašanji. Poprej so sami želeli, da se politična vprašanja potisnejo v ozadje, sedaj pa naenkrat sami politična vprašanja rinejo naprej. S tem jih je spravil v silno zadrego, to se je videlo iz njih listov, ki so te dni pisali tako kolobaeijo, da je ni moči pojmiti. V jednom in istem članku se je trdilo, da valutno vprašanje je in ni v zvezi z levičarskimi pogajanja.

Dobro vedoč, da morajo iz ozira na kapitaliste levičarji glasovati za valuto, grof Taaffe levičarjem ni ničesa obljubil. Pretrgala so se z levičarji posvetovanja in Taaffe se je odpeljal v Nalžov. Levičarji pa sedaj že to proglašajo za velik vspeh, ker je Taaffe sploh obljubil, da se bode še z njimi pogajal. Njih glavno glasilo pa sedaj kar zagotavlja, da lahko z mirno vestjo glasujejo za valuto, da je to celo njih politična dolžnost.

Grof Hohenwart, ki je smrten sovražnik levice, tako piše „Neue Fr. Presse“, je s svojimi intrigami hotel pripraviti levičarje, da bi glasovali proti va-

luti, kakor so proti okupaciji Bosne in Hercegovine. Levica bi potem v višjih krogih zlasti pri kroni izgubila vso veljavo in prišel bi pravi čas za Hohenwarta.

Da na vsem tem nič resnice ni, ni treba omenjati. Hohenwart predobro pozna levičarje, da bi mogel od njih pričakovati, da bi glasovali skupno proti zlati veljavi. Njegovo ime se je sedaj spravilo na površje le zaradi tega, ker hočejo volilcem dokazati, da že iz političnih ozirov morajo glasovati za valuto. Sedaj je valuta že zagotovljena, če tudi bode nekaj levičarjev z ozirom na volilce glasovalo proti njej ali pa se odtegnilo glasovanju. V tem pridejo parlamentarne počitnice in do jeseni so odložena pogajanja z levičarji.

Veliko vprašanje je pa, če bodo mej počitnicami mirovali politični boji. Nemško-narodna stranka bode nadaljevala agitacije proti levičarjem in razkladala po volilnih shodih ničevost razlogov, iz katerih je zjedinjena levica glasovala za vravnavo valute. Zatorej smemo biti preverjeni, da položaj levičarjev ne bode do jeseni ugodnejši, kakor je sedaj. Pričakovati je, da se mnogo elementov odloči od nje. Vlada že dolgo dela, da tako razbije zjedinjeno levico, in baš sedaj se kaže, da ne brez vspeha.

Političen pregled.

V Ljubljani, 7. julija.

Notranje dežele.

Spinčičeva zadeva. „Neue Freie Presse“ misli, da imunitetnemu odseku se ne bode pečati le specijelno s Spinčičevo zadevo, temveč tudi s tem, če bi ne bilo potrebno še razširiti imuniteto poslancev, ali pa se izreči, da nekateri uradniki ne morejo biti poslanci. Ti vprašanji je bil dr. Menger sprožil že pred 18 leti, ali dosedaj se v tem oziru še ni ničesa storilo. Na Oggerskem se je pa že izrekla zakonodaja, da uradniki ne morejo biti poslanci. Kakor se dá posneti iz liberalnih listov, bila bi levica za to, da se uradnikom odvzame pasivna volilna pravica in to najbrž le zaradi tega, ker so zlasti nekateri profesorji-poslanci protisemitje. Da bi le ozir na parlamentarizem vodil levičarje, mi ne verjamemo. Tudi so prejšnja leta imeli dovolj prilike premeniti volilni red v tem zmyslu, ali neso ga hoteli, ker so tedaj uradniki bili še najboljša opora njih stranke.

Levica in nemško-narodna stranka. Mej nemškim prebivalstvom se je bila raznesla novica, da levičarji ne marajo z nemško-narodno stranko vzajemno postopati. Ta novica je pa levičarje močno vznemirila, če tudi je resnična. Zaradi tega so sedaj izdali neko izjavo, v kateri trdijo, da je levica že poprej nego nemško-narodna stranka bila sklenila, pritožiti se zaradi poslednjih Nemcem nepovoljnih dogodkov pri vladi, nego sta to stvar sprožila dr. Krauss in dr. Foregger. Levica je dala tudi nemško-narodni stranki razumeti, da je pripravljena pogajati se z njo o skupnem postopanju. Ker pa grof Taaffeja ni bilo na Dunaju, se je stvar zavlekla in posvetovanje v valutnem odseku je pa napredovalo. Še le pred sejo valutnega odseka, v kateri se je imelo razpravljati o posojilu, so naznačili člani nemško-narodne stranke, da je klub sklenil, da glasujejo proti valuti. Levica tega ni mogla tolačiti drugače, da je nemško-narodna stranka

sklenila, sama zá-se postopati. Seveda potem na kako skupno postopanje ni bilo misliti. — Kdo vé, če bodo s tem zavitim pojasnilom nemški volilci zadovoljni.

Češko. Neki nemški zdravnik se huduje v „D. Volkszeitung“, da češki zdravniki povsod delajo konkurencio nemškim, zlasti po kopališčih, in priporoča Nemcem, da naj kličejo le nemške zdravnike. Njegov poziv bode pač ostal glas vpjočega v puščavi. Pomenljivo je pa, kar ta mož piše o praškem nemštvu. Trdi namreč, da je praško nemštvo mrtvo. Kar se v nemškem vseučiliškem mestu izdaja za Nemce, neso pravi Nemci. Za nemško stvar bi bilo bolje, ko bi sedanji praški Nemci, ki imajo veliko besedo pri kazinskih slavnostih in komersih, nikdar ne bili prišli iz židovskega dela mesta, kamor spadajo.

Vnanje države.

Bolgarija. Pri obravnavi proti morilecem ministra Belčeva je Velikov priznal, da je on kot vrednik časopisa „Deveti Avgust“ dobival plačo od ruskega poslanika v Bukareštu, Hitrova. Ta pač ni samo privatna oseba. On priznava, da so namerali vreči sedanjo vlado in kneza, ali ne s silo, temveč po zakonitem potu z volilnimi agitacijami. Iz nekega pisma, ki so ga našli pri njem, je pa jasno, da so hoteli z oboroženimi ljudmi vdreti v Bolgarijo.

Nemčija. Ker so Francozi napovedali razstavo 1900. leta, hočejo Nemci prirediti razstavo dve leti poprej. Nemške razstave se seveda Francozi ne bodo udeležili, francoske pa Nemci ne. Berolinska razstava pa še ni povsem gotova, ker še nekateri dvomijo, če bi se dobro obnesla.

Anglija. Volilni boj je jako hud. Ponedeljek je bil posebno ugoden za liberalce, torek pa za konservativce, tako, da se sedaj še nič ne vé, katera stranka bode zmagala. Celó liberalni listi so že malo potrli. V Londonu so liberalci zares precej pridobili, ali v provincijah se oa močno drže konservativci. Posebno veliko izgub imajo znameniti unionistični liberalci. Padla sta mej drugimi njih vodja Rihard Chamberlain in pa brat njegov.

Brazilijska. V Santosu je mej italijanskimi mornarji in carinskimi uradniki nastal hud prepir, da je morala posredovati policija. To je pa posebno razburilo Italijane v San Paulu in so na nekem shodu proti tem protestovali, potem pa po mestu razgrajali. S policijskega poslopja strgali so zastavo. To razgrajanje je pa razburilo druge prebivalce, da so razljučeni razbili neko italijansko gostilnico in vredništvo nekega italijanskega lista. Policija je morala z orožjem delati red in je bilo več ljudi mrtvih in ranjenih.

Izvirni dopisi.

Od sv. Petra pri Radgoni, 5. julija. (Birmovanje in posvečevanje cerkve.) Neizbrisna ostaneta v globinah mojega srca ravno minula, — žal, prehitro minula! — 3. in 4. julij. Po dolgi odsotnosti od premiljene mi domovine bil sem zopet v sredini vrliga slovenskega ljudstva. Prilika mi je bila, opazovati vedno in neomahljivo katoliški narod naš v trenutkih, v katerih mu sije največje veselje raz obraza, — ko ga obišče njegov višji dušni pastir, premilostljivi knezoškof.

Radost, slovesnost, — rekel bi, mali odsev čarobnega raja, — je povsod opazovati. Polje cve-

opozarjamo na našo duhovščino! V novejšem času mnogi župniki zasebno spisujejo zgodovino svojih far in farno kroniko. Brez uporabe izvestij muzejskega društva njih spisi gotovo ne bodo popolni. Slovenska duhovščina je že letos med udi častno zastopana, a dovolj nikakor ne. Pristopa naj torej kar najmnogoštevilneje! Sploh apelujemo na vso slovensko inteligencijo vseh stanov, da z duševno ali gmotno podporo tega društva pokaže, da ji je res mar čast domovine! —n—

Popotni spomini.

Zapisal Fr. F.

V. Trst, Gorica.

Ko smo pritisnili h kraju, vsula se je cela tolpa postrežkov na ladijo ter so kar s silo hoteli pomagati nesti prtljago, da se jih je človek komaj ubranil. Nekako tako so bili napadli Pavliho na Dunaju, ki se jih je pa s svojim rudečim šotorom kmalu odkrižal.

Trsta mi ne kaže popisavati, ker nam je pred kratkim „Družba sv. Mohorja“ podala prav obširen in natančen popis mesta in njegove zgodovine. Omenjam le posebnega slučaja, ki se nama je pripetil, ko sva hotela obiskati drugo jutro arzenal.

Šla sva takoj po zajtrku v Lloydovo palačo po vstopnice. Ker sva bila nekoliko prezgodaj prišla,

čakala sva na hodniku uradnikov, ki so prihajali počasno drug za drugim.

Ko že hočeva vstopiti v pisarno, pride za nama v predsobo laški dijak, ki naju precej pozdravi in ogovori: „Siate anche voi studenti?“ Ko mu pritrdiva, poda nama veselo roko, pove svoje ime, katero sem pa v istem hipu že pozabil, ter pristavi: „Bene adesso partiamo insieme!“ Dobro, dejala sva, pa pojdemo skupaj; se ve da drugam, kakor v arzenal, še mislila nisva.

Vstopimo. Lah naprej. Hitro je bil pri uradniku ter mu začel kakor klepetec nekaj pripovedovati, česar nisva prav nič razumela. Midva sva pa pokorno stala za vratmi ter čakala, kako se bo ta stvar izšla.

Uradnik posluša potem pa popraša: „Abbate documenti?“, na kar vsi pokažemo spričevala. Pregledavši jih, pristavi nemški, da bi bilo vendar dobro, ko bi radi varnosti imeli potne liste seboj. A vendar ni dalje ugovarjal ter bil pripravljen dati nam vstopnice v arzenal, kakor sva menila midva. Pristavi pa še kar mimo gredé: „Wissen sie, in Alexandrien ist ganz anders, als aber bei uns!“

Ko začujeva ime Aleksandrije, spogledava se začudena, ne vedoč, kaj to pomeni. Uradnik videč najine zmedene poglede pritrdi prejšnjo izjavo: „Ja, ja, glauben sie mir; ich habe Erfahrung genug!“

Moral sem ga torej uprašati, kako meni z Ale-

ksandrijo. Nato pove, da je najin kolega naročil tri vožnje listke do Aleksandrije na ladiji, ki opoldne odpluje proti Afriki.

Kaj debelo naju je gledal, ko mu poveva, da je najina „Aleksandrija“ za enkrat le Lloydov arzenal. Nato nama pokaže — seveda malo nejevoljno — drugo pisarno, kjer so se nama izpolnile želje. Lah naju je po strani gledal, ko sva šla iz sobe; kaj si je moral misliti: ali je imel naju za bebeca, ali midva njega. Lojze pa mi je dejal, ko sva bila zopet prosta: „Lej, lej, kako znava laško! Lahko naju prodajo za pet funtov kamenja, pa ne bova nič vedela.“

Drugi dan zapustiva Trst ter se napotila peš skozi bogate vinograde proti Občini. Z ondotnega hriba je prekrasen razgled, kakor jih je gotovo le malo na svetu. V ozadju se dvigujejo ponosne sive glave julijskih planin, ki prehajajo polagoma v nizko gričevje v — neraven Kras, kateri je pa uprav tu dokaj rodovit in ugaja posebno vinski trti. Po pravici se zove ta okolica „kraški raj“. Proti jugu se razprostira nezmerno morje, ki se na obzoru spaja z nebesnim obokom. Po mirni gladini pa plavajo ladije semtertja, kakor labodje po mirnem ribniku. Celó mesto leži pred nami z mogočnimi cerkvami in krasnimi stavbami. Zadaj je pa obdajajo zeleni vinogradi in umetni vrtovi, kakor bogato nakičen okvir.

toče in pisani vrti dajo svoje rožice, da poveljujejo zbrane v dolge krasne vence, tak slavni dan; zvonovi zapojó najmilejše pesmi, ter kličejo čez hrib in dol v zbranih glasovih sveta radost, a njemu, katerega vse s hrepenjem pričakuje, najiskrenejše pozdrave; otroci prihité iz zelenih trat, v belih, njim tako pomenljivih oblačilih; starček se trudno ob palici opira, da bi le ujel kak prostorček, odkoder bo videl svojega višjega pastirja in prejel njegov sveti blagoslov. Dekleta pletejo vence, mladeniči stavijo maje in jih krasijo s ponosnimi slavoloki; da, vse, vse tekmuje v blaženih dnevih škofovega obiskovanja.

Da je bilo tudi tukaj tako, — kdo bi dvomil? Kdo, ki pozná korenjake slovenskih gor, nje, ob zeleni Muri, na straži proti sosednemu, nič kaj posebno prijaznemu narodu?

Že 2. julija sprejela je velika množica vernega ljudstva, njemu na čelu prečastita duhovščina in občinski odbor gornje-radgonske soseske, premilost. knezoškofa pri njegovem prihodu na tukajšnjem kolodvoru. V dolgi procesiji, moleč sv. rožni venec, spremljali smo potem premilostljivega v cerkev, kjer je bilo izpraševanje marijive šolske mladine.

Zvečer, v prelepem poletnem mraku, zasvetili so se hribi; posebno prijazen griček gori nad cerkvijo plamtel, blestel je v neštivilnih raznobarnih lučicah, predstavljajočih znamenje sv. križa. Gasilno društvo iz okolice pa je priredilo bakljado, katere se je, spremljana od mestne godbe, vrlo dobro obnesla.

Premil. knezoškof v svoji obče znani ganljivi prijaznosti šli so osebno med ogromno množico ljudstva ter se zahvalili načelniku.

Druzi dan — 3. julija — delili so premilostljivi 559 otrokom zakrament sv. birmе. Z apostolsko navdušenostjo govorili so tako obilno zbranemu ljudstvu o Kristusovih besedah: „Čujte in molite!“

V kolikih očesih lesketale so solze, koliko src je bilo ginjenih, da morebiti še nikdar tako.

Nehoté mi je prišla na misel ona znana povest o sv. Cirilu in Metodu, ki sta po ravnoteh krajih pridigovala in je narod jokal in plakal, ko je čul svoja vneta apostola v svojem jeziku govoriti. Zdelo se mi je, da čujem Cirila, o katerem Leon XIII. tako lepo pravijo, da je bil „magis virtute, quam aetate maturus“! Da bi pač ljubi Bog tak blagoslov, s kakoršnim je blagoslovil besede onih sv. apostolov, podelil tudi izbornemu govoru njihovega naslednika v teh krajih, Mihaela!

4. julij bil je odmenjen posvečevanju prenovljene tukajšnje cerkve sv. Petra. Premil. knezoškof imenovali so jo laskavo: „rožico cerkev lavantinske škofije“. Res, tako lična, prekrasna je ta najmlajša rožica!

Vrli in neumorno delavni čast. gosp. župnik Anton Belšak napel je vse svoje sile, da bi v svoji prelepi župniji postavil Gospodu dostojno božjo hišo. Kdor pozná sila težavne posle, ki jih v preobilnici naklada tako podjetje, zraven še posebno slabe

Potem greva dalje proti Nabrežini. Ker je bila silna vročina, počakala sva nekoliko v Št. Petru ob kozarcu rkega terana. Star oštir nama je tožil, kako je slaba letina, ker je velikanska suša. V celi vasi ni bilo drugod pitne vode, kakor v njegovem vodnjaku; a še v tem le za-to, ker jo je vsak dan pripeljal z Nabrežine, kamor teče od tržaškega vodovoda.

„Pa kaj se če“, pristavi šaljivo. „Saj so si Kraševci sami vzrok, da ni vode.“

„Kako to?“ prašava začudeno.

„I, Kristusu so se zamerili nekoč, ko je potoval po zemlji s sv. Petrom. Takrat sta prišla tudi v naše kraje ter nekje prenočila. Sv. Peter obesi potno torbo na lesen klin ter gré spat. Kraševci so bili pa radovedni, kaj ima noter in so pogledali. Prijeten duh subega plečeta jim udari v nos. Niso se mogli premagati in povžili so okusno večerjo in okradli sveta gôsta. Da je pa ostala teža neizpremenjena, napolnili so torbo z lesom. Drugo jutro se napotita Kristus in sv. Peter dalje. Ko je trla lakota Petra, zaprosi Gospoda, da si odpočijeta pri studencu in okrepcata s plečetom. Toda čudo! Peter privleče iz torbe mesto okusnega mesa trd les. Začel se je hudovati nad zlobnim ljudstvom. Kristus ga pa potolaži: „Le potrpi. Ker so jedli ukradeno meso, naj bodo pa za kazen žejni“. Tedaj so se pričeli sušiti studenci in še sedaj trpé žajo Kraševci za hudobno krajo.“ (Konec sledi.)

gmotne razmere, katere sedanjí čas nikjer, nikjer ne cvetó, ta vé ceniti velike zasluge gosp. Belšaka. Toda „tvrd, neizprosen, mož jeklen . . .“ se zaprek ne boji, — tudi imeinovani velezaslužni gospod se jih ni zbal, — in sad njegovega truda veselí in časti že sedanjí rod in bo pričal še poznim rodovom o njegovi vnetosti, zraven pa tudi o darežljivosti njegovih dobrih župljanov.

Velik kras v prenovljeni in mnogo razširjeni cerkvi zdi se mi slika na velikem oltarju: „Kristus podaje sv. Petru ključé nebeškega kraljestva“. Kolorit in slikarska tehnika sta tako dovršena, da sem se takoj spomnil nedosežnih umetniških umotvorov, katere sem pred nedavnim časom v daljni tujini občudoval.

Kaj lepo dičijo cerkev tudi zadnje slike po naši škofiji širno znanega, nedavno umrlega Fantonija.

Pozabiti ne smem še prav lepega kipa ludske Matere Božje, natančnejši popis krasne cerkve prepuščam pa spretnemu peresu za umetnost in lepoto božjih hramov vnetega pisatelja, ki bo v tej cerkvi našel obilo dragocene snovi.

Premil. knezoškof, obdani od 18 duhovnikov, izvršili so ganljive in pomenljive obrede za posvečevanje cerkev, v največjo izpodbudo vernega ljudstva, ki se je čutilo tako neizmerno srečnega, da ima med seboj svojega višjega pastirja, katerega spremlja povsod in vselej neomejeno spoštovanje in neminljiva vdana ljubezen.

Zal, da je le tako kratka bila ta sladka sreča! Kajti popoldne ob 5. uri zapéli so že zvonovi slóvo, — premil. knezoškof poslovili so se od praznično ozaljšanega, v vencih in zastavah blestečega sv. Petra, spremljani od hvaležnih in nad vse vdanih župljanov, kojih srca je v istem trenutku napolnjevala le ena goreča želja: Bog ohrani in varuj lavantskega knezoškofa še mnoga leta!

Iz Celovca, dné 5. julija. (Na dan sv. Cirila in Metoda!)

„Pozdravljen mi, slovenski kres,
Od nekdanj zreš naš rod;
Zreš bedo, tugo, boj, razdor,
A srečo malokod.“*)

Lep, gorak poleten dan je bil minuli ponedeljek, dan 4. julija t. l. Vročemu dnevu sledil je jako prijeten večer, predvečer slavnega godú slovenskih blagovestnikov, sv. Cirila in Metoda! Pač so tega dne željno pričakovali pobožni Slovenci, saj jim se je nudila prilika pokazati znova svojo srčno ljubezen in udano hvaležnost do največjih dobrotnikov slovanstva, svetih solunskih bratov, ki sta našim davnim pradedom prižgala luč svete vere katoliške in ž njo vred í luč prave krščanske omike.

Pokazati ta svoj čut prave krščanske hvaležnosti, našli so Slovenci zadnja leta dokaj lepo, res primerno sredstvo v tem, da zažigajo na predvečer praznika naših sv. apostolov Cirila in Metoda kresove po domačih gorah in gričih! Res prelep izraz naše hvaležnosti so veličastni, plamteči kresovi, saj njih svetli blišč najjasneje spominja luči sv. vere, omike ter književnosti, katero sta našim pradedom prinesla sv. Ciril in Metod. Slovenski kresovi so pa tudi naš dokaz, da hočemo Slovenci i zanaprej ostati zvesti sveti katoliški veri, katero sta sveta brata učila, ter besedi slovenski, kojoj sta s tolikimi uspehi branila!

Za nekaj dober „omen“ smatramo, da se je označena lepa navada v primeroma kratkih letih tako do dobrega vkoreninila med koroškimi Slovenci. Tudi letos plamtelo je na slovensko-koroških gorah in hribih neštivilno mnogo kresov. Komaj se je dne 4. julija zmračilo, — zalesketale so naše gore in doline v kresovih ter odmevale od streljanja topičev.

Čaroben pogled je bil sinoči na sivih Karavank dolgo vrsto. V jasni noči videle so se liki krasno pisana obleka obsuta z dragocenimi biseri. Lepi poletni dan in krasni večer storil je, da so se kresovi videli tem lepše, čarobneje, — s svojim svitom oznanjujoč daleč v koroško deželo, da na teh gorah, na kojih se leskečejo ta večer žareči ognji, ter po le-teh dolinah, ki odmevajo veselega streljanja, biva še vedno blago slovensko ljudstvo, zvesto udano svoji veri katoliški in mili besedi slovenski.

Da, krasen je bil letošnji sv. Cirila in Metoda večer, in srce si ti je polnilo nepopisno radostjo zročemu na nešteto vrsto slovenskih kresov. Tudi najvišji vrhovi domačih gorâ lesketali so se v blišču kresov; videl si jih plamteti na Peci, Osojnici, na

*) „Dom in Svet“, št. 7. z dne 1. julija 1892. 1.

Vis. Obirju, Maenu, vrh Kočne, na Jepi, Žingariči, itd. itd. Na slovensko-nemški meji od Št. Tomaža proti Djekšam vrstil se je kres za kresom; pa tudi najbližja celovška okolica ni zaostajala. Na Radišah goreli so trije veličastni kresovi in tudi vrli narodni Plešivec oblekel je ta večer svojo najlepšo svetlo bliščečo obleko. Celo tik pred pragom celovškega mesta, na Podstražišču žgal se je velik kres.

Slovenec ne mara več nemškutarske poluomike, marveč on hrepeni po pravi, krščanski omiki, ki se pa dá doseči le na podlagi materinščine, kojoj sta naše pradede učila sv. Ciril in Metod!

Da, Ciril-Metodov večer je sijajno pokazal, da i slovenski Korotan stopa na dan, in da ga vsa združena nam toli sovražna sila ne pogazi več! Tudi slovenski Korotan se je začel zavdati svojih pravic in upravičeno je naše upanje, da se niti vsemu početju združenih privržencev „schulvereina“, „südmarke“, „bauernbunda“, „germanenbunda“ — è tutti quanti — ne posreči več nas ugonobiti, kakor je zvita nakana in „pium desiderium“ imenovanih zlih nasprotnikov!

Preveliko število veličastnih slovenskih kresov je glasan protest proti vsemu, kar zoper nas govore in počenjajo naši nasprotniki. Slovenski kresovi so pa tudi svedok, da se našim nasprotnikom še ni posrečilo nas poteptati. Da se mu to i v bodoče ne posreči, v to pomozi Bog na priprošnjo sv. slovenskih blagovestnikov Ciril-Metoda, na kojih mogočno priprošnjo naj se vrne zopet v premilo slovensko domovino zaželeni mir, a

„Zató, zató, slovenski kres,

Kot žaril si nekdanj,

Kot si v obrambo bratil rod,

Oj brati ga še zdaj!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 7. julija.

(Ljubljanska mestna godba.) Kot zadnja točka dnevnega reda v zadnji seji občinskega svéta je bil razgovor o ustanovitvi mestne godbe ljubljanske. V imenu dotičnega odseka je obširno poročal odbornik Valentinčič. Po načrtu, ki ga je predložil učitelj „Glasbene Matice“, gosp. Baudis, znašali bi troški za prvo leto 12.200 glđ. Ti troški bi se pokrili z dohodki v gledališču, ki so proračunjeni na 5200 glđ., koncerti in enake veselice bi donšale 800 glđ.; na Bledu, kamor bi godba poletne mesece hodila igrat, bi se dobilo 1000 glđ., deželni zbor bi morda dovolil 1000 glđ., kranjska hranilnica 1000 glđ., prostovoljnih doneskov ljubljanskega občinstva bi se nabralo 2000 glđ., mestna občina ljubljanska naj bi dodala 2200 glđ. Odbornik Hribar načeloma ni proti mestni godbi, al. navedeni dohodki zdé se mu pretirani, oziroma preoptimistični, zato nasvetuje, naj se ta zadeva odstopi finančnemu odseku v presojo. S tem predlogom se strinja odbornik Kunc, ki ob jednem naglašá, da ni tako nujna potreba za mestno godbo, dokler je vojaška godba v ljubljanskem mestu. Odbornika gospoda dr. Majaron in Prosenec odločno zagovarjata ustanovitev mestne godbe. Ker je bil predlog odbornika Hribarja, da se namreč to vprašanje izroči finančnemu odseku, odklonjen, nasvetuje potem, naj še vprašajo poprej deželni odbor, kranjska hranilnica in meščanstvo, ali in koliko redne podpore obljubijo mestni godbi, če se ustanovi. Ta predlog je bil z večino glasov vsprejet, kakor tudi dodatni predlog, da se mej tem časom izdela statut za mestno godbo.

(Šolske vesti.) Na mariborski gimnaziji je delalo 11 osmošolcev maturo; 3 so jo naredili z odliko, ostali so dobili prvi red. — Na celjski gimnaziji je delalo maturo 18 učencev; 2 sta dobila prvi red z odliko, 14 prvi red, 2 bodeta ponavljala izpit vsak iz jednega predmeta.

(Na višji realki v Celovcu) je bil sklep šolskega leta dné 6. julija. Poučevali so minulo šolsko leto: 1 vodja, 5 profesorjev v VIII. plačilnem razredu, 4 profesorji, 3 pravi učitelji, 1 učitelj telovadbe, 3 pomožni učitelji. — Dijakov je bilo koncem leta 218, od teh 210 Nemcev, 16 5 Slovencev, 1 Čeh, 2 Laha; po veroizpovedanju: 210 katoličanov, 1 grški pravoslavac, 7 luterancev. — Učni uspehi so bili: I. razred z odliko je dobilo 24 dijakov, I. razred 147, preskušnjo sme jih napraviti 21, II. razred 12, III. razred 11, zaradi bolezni napravijo skušnjo poznje 3 dijaki. — Šolnine se je vplačalo 3495 glđ. — Slovenski pouk obiskovalo je vkupe 32 dijakov (v I. tečaju 39). Učil je slovenščino velečast. gosp. prof. Ivan

Hutter. — 21 dijakov je imelo štipendije v skupnem znesku 2680-92 gld. — Dijaško podporno društvo je imelo dohodkov 2032-92 gld., troškov 1538-92 gld.; koncem leta 11.120-72 gld. premoženja. — Zrellostni izpit dela 18 sedmošolcev. Pismeni izpit je bil od 9. do 15. junija, ustni je od 7. do 9. julija pod predsedstvom c. kr. dež. šolskega nadzornika dr. Zindlerja. — XXXV. letno poročilo ima spis: „Die französische Invasion in Kärnten im Jahre 1809 (III. Theil, erste Folge), dargestellt nach den Invasionsacten von Jos. Hamburger.“ (str. 3-48) in šolska poročila od vodje Jos. Opl-a (str. 49-83).

(Glas izmed občinstva.) Poroča se nam: Pri gradnjah železnic se natepejo skupaj ljudje od vseh vetrov; da je med poštenimi delavci mnogo postopačev in klavitezov, to je umevno in navadno povsod. Naravno je torej, da je težko ali skoro nemogoče preprečiti razne nerede v krajih, kjer dela mnogo takih delavcev. Mogoče pa je zabraniti delo ob nedeljah in praznikih, to ukazuje božja in cerkvena zapoved, ter terjajo tudi prebivalci dotičnih krajev. Minolo nedeljo pa so v neki baraki na sv. Martina cesti delavci, ki delajo pri gradnji dolnjske železnice, razbijali in kovali ves ljubi dan v veliko nevoljo tamošnjih sosedov. Naj bi merodajni krogi zabranili onečaščenje nedelje, kajti delavci so dovolj dolgi za delo.

(Služba božja na Rožniku) bo v nedeljo dne 10. julija zjutraj ob 5. uri zlasti za posle in druge delavske ljudi, ki se ob poznejši uri ne morejo udeležiti službe božje. — Prekrasna, vsa prenovljena cerkev M. B. bo gotovo tudi ta dan privabila na Rožnik mnogo vernega ljudstva. Ker pa ima za lepoto te cerkve toliko skrbni in delavni veleč. duh. svetnik in župnik P. Kalist tudi letos mnogo stroškov, zato je želeli, da se udeležimo prav v obilnem številu darovanja, namenjenega lepšavi cerkve.

(Umrli) je dne 5. julija v Ornomlju okrožni zdravnik, g. Anton Pavlin, v 62. letu svoje starosti.

(„Glasbena Matica.“) Včeraj so se pričeli v društvenih prostorih tridnevni izpiti učencev.

(Nesreča.) Dne 30. junija sta pri gradnji dolnjske železnice Janez Špendal iz Gorenje Vasi in Fr. Kozlevčar s šole vozila pri Dol. Slivnici prst na vozičku. Navzdol sta sedla zadaj na voziček ter mej hitro vožnjo oba padla z voza. Špendal si je zlomil levo nogo, da so ga morali prepeljati v tukajšnja bolnišnico, Kozlevčar se je lahko ranil na glavi.

(Hranilno in posojilno društvo v Ptuj) imelo je prometa v I. polletju t. l. nad pol milijona (546.099 gld. 15 kr.). Dalo se je novih posojil 822 za 126.499 gld., vrnilo se jih je pa za 76.854 gld. 34 kr. Hranilnih vlog vložilo se je v znesku 128.655 gld. 13 kr.; vrnilo pa 96.891 gld. 82 kr. Deležev se je vplačalo za 3.481 gld. Novih udov pristopilo je 276.

(Nova brzovajna postaja) združena s pošto se bode odprla v Studencu pod Ljubljano.

(Koncert z vojaško godbo) priredi narodna čitalnica ljubljanska svojim društvenikom v soboto, dne 9. julija t. l., na gostilniškem vrta g. Franca Ferlina. — Vspored: 1. Koračnica. 2. Verdi: Ouvertura k operi „Nabuccodonosor“. 3. Komzák: „Fideles Wien“, valček. 4. Dargomysky: „Cossatschoque“, fantazija. 5. Gleisner: „Erika“, polka française. 6. pl. Zajc: Ouvertura k operi „Zrinjski“. 7. Ambros: „Marie“, mazurka. 8. Komzák: „České zvuky“, potpourri. 9. Grisar: „Sahra“, ouvertura.

10. Ivanovici: „Donauwellen“, valček. 11. Hajdrih: „Jadransko morje“, pesem. 12. Bednarz: „Jugendstreich“, galop. — Začetek ob 8. uri zvečer.

(Zdravstveno stanje mestne občine ljubljanske) od 26. junija do 2. julija: Novorojencev 20, umrlo je 17 oseb, in sicer 3 za jetiko, 14 za raznimi boleznimi. Med umrli je bilo 5 tujecev, 6 v zavodih. Zbolela je jedna oseba za ošpicami.

(Šentjakobsko-trnovska podružnica sv. Cirila in Metoda) v Ljubljani je na zadnjem občnem zboru sklepila, kakor se nam dodatno poroča, da bode vsako leto občni zbor prvo nedeljo meseca julija, če ne bode posebnih zadržkov.

(Shod kranjskih gasilnih društev) bode dne 14. avgusta v Kamniku.

(Slovensko delalsko pevsko društvo „Slavec“) priredi v nedeljo, dne 17. t. m., izlet na Bled.

Telegrami.

Konjice, 7. julija. Fran Verlič, župnik v Stranica, nagloma umrl v Gratweinu pri Gradcu.

Išel, 7. julija. Cesar se je zjutraj pripeljal.

Dunaj, 7. julija. Državni zbor je sprejel z nekaterimi premembami predloge o živinski kugi. Gomperz je vprašal trgovskega ministra, ali se bodo res vršile obravnave o trgovski pogodbi med Nemčijo in Rumunijo in če bode tudi Avstrija imela enake prednosti za uvožnjo v Rumunijo.

Dunaj, 7. julija. Grof Taaffe je odpotoval v Nalžov.

Dunaj, 7. julija. Državno sodišče se je izjavilo, da ni kompetentno soditi o pritožbi odpuščenega profesorja Spiničiča, ker ne more razsojati, ali je disciplinarno sodišče s svojo razsodbo vtkalo se v politične pravice državnega uradnika.

Segedin, 6. julija. Pogorela je prva ogerska predilnica; škode je skoraj pol milijona, 200 družin je brez dela in kruha.

Peterburg, 7. julija. V Astrahanu so bili delavski neredi, ker so delavci iz strahu pred kolero zapustili delo.

Umrli

2. julija. Franc Breznik, profesorjev sin, 22 mesecev, Igrške ulice 2, meningitis.

3. julija. Helena Merhar, zasebnica, 50 let, Pred Škofijo št. 20, zamaščenje srca. — Anton Velkaverh, pomožni uradnik, 37 let, Poljanska cesta 49, jetika.

Tujci.

4. julija.

Pri **Stona**: Stürler, Deutsch, trgovec; Gross, zasebnik Frank, Weiss, potovalec, z Dunaja. — dr. Fries, Zborowitz in dr. Volčić s Krškega. — Dolar, stotnik, iz Gradca. — Colombari, zasebnica, iz Trsta. — Grofinja Pace, zasebnica, z Dolnjskega. — Haas, trgovec, iz Budimpešte. — pl. Socias iz Zagreba. — Salamon, kontrolor, iz Kopra. — Fantini, trgovec z lesom, iz Kamnika.

Pri **Juznem kolotvoru**: Tadeschi, in Curoppi, trgovec z lesom, iz Trsta. — Czumpelik, potovalec, iz Gradca. — Rigoni, posestnik, iz Nove Vasi.

Pri **bavarskem dvoru**: Žgur, posestnik, iz Vipave.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur
		razkomeša v in	toplotura po Celsiusu			
7. u. zjut.		736.9	19.2	sl. sever	oblačno	2.5
6. 2. u. pop.		733.9	21.3	sl. jzap.	del. oblak.	dež
9. u. zveč.		735.4	15.9	m. jzap.	oblačno	

Srednja temperatura 20.6°, za 1.8° nad normalom

Okoli deset tisoč

opek (korcev)

se takoj prodá.

Kdor jih želi kupiti, poizvé več o tem pri **Josipu Milavcu v Cerknici**. 316 3-1

Dva lestenca (lustra)

jeden za 6, drugi za 12 svet. s steklenimi prizdami, se po ceni prodasta. Več pové uredništvo. 315 3-1

Orgljavec,

ki je lepega vedenja in dobro izurjen v cerkvenem petju in orgljanju, **takoj dobi službo**. — Več pové uredništvo „Slovenca“. 313 3-2

Cognac,

star. pristen. Naravnost iz Cognaca (Francosk.). Zdravniki ga pripočajo kot sredstvo, ki posebno krepča slabotne, bolne in prebolele. Mala steklenica $\frac{2}{10}$ litra **gld. 1.75**, velika steklenica $\frac{4}{10}$ litra **gld. 3** —

Piccolijeva lekarna
„Pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (263) 4

Tovarna cerkvene oprave.

Premovana 1873, 1881.

Jožef Deiller,

tovarna cerkvene oprave in izdelovalnica paramentov,
Dunaj, VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik: **Franz Brückner.**

Na dogovorjena naročila se izdelujejo vsi cerkveni paramenti, kakor:
pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, bandera itd. itd.
pa tudi 167 26-6

cela mašna obleka v najprilnejši obliki.

Cerkveni paramenti.

Uradne
in trgovske
KOVERTE
s firmo priporočá
KAT. TISKARNA
v Ljubljani.

Dunajska borza.

Dne 7. julija.		Dne 6. julija.		Ljubljanske srečke, 20 gld.	
Papirna renta 5%, 16% davka	95 gld. 25 kr.	Ogerska zlata renta 4%	110 gld. 20 kr.	Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	22 gld. 25 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	95 . 10 .	Ogerska papirna renta 5%	100 . 40 .	Rudolfove srečke, 10 gld.	17 . 50 .
Zlata renta 4%, davka prosta	112 . 85 .	4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	140 . — .	Salmove srečke, 40 gld.	23 . 75 .
Papirna renta 5%, davka prosta	100 . 70 .	5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	151 . 40 .	Windisehgraezove srečke, 20 gld.	63 . — .
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	995 . — .	Državne srečke l. 1864., 100 gld.	182 . 50 .	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	64 . 50 .
Kred. tne akcije, 160 gld.	315 . 75 .	Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 . 25 .	Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2815	153 . — .
London, 10 funtov strl.	119 . 65 .	Zastavna pisma	100 . 50 .	Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	99 . 20 .
Napoleonador (20 fr.)	9 . 51 .	Kreditne srečke, 100 gld.	189 . — .	Papirni rubelj	1 . 18 .
Cesarski cekini	5 . 69 .	St. Genois sre. ke. 40 gld	63 . — .	Laških lir 100	46 . — .
Nemških mark 100	58 . 65 .				

MERCUR

menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile šte. 10.

Najkulantnejše se **kupujejo in prodajajo** v kurnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% galske propinacijske zadolžnice.

4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercionalne banke.

4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

1860. leta promesse

cele gld. 14^{1/2}, petina gld. 4 in kolek 50 kr.

Glavni dobitek **300.000 gld.** av. velj.

Žrebanje že dne 1. avgusta!